

ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΖΙΛΦΟΡΔ

(Άληθινή ιστορία της εποχής Λουδοβίκου τευ 14ου).

II

Σας διηγήθηκα στο περασμένο φύλλο, πώς ο άστυνομικός Λεξός, με τη βοήθεια του γιου του, κατορθώσε να λύσει τη γυναίκα που είχε παρασώσει με τα κάλλη της κι' είχε αποκεφαλίσει στο σπίτι της είκοσιεξι νέους της Παρισινής άριστοκρατίας. Τελειώνουμε εδώ την άληθινή ιστορία της μυστηριώδους αυτής γυναίκας, ιστορία πρωτοφανή στα έγκληματικά χρονικά του Παρισιού.

Οι πέντε κακούργοι μεταφέρθησαν το ίδιο βράδι στις φυλακές του Γκραν-Σατέλ. Ή δίκη τους δροίστηκε να γίνει μιά βδομάδα άργότερα.

Ή ώραία μυστηριώδης γυναίκα, που ώς τώρα ήταν άταραχη και δέ φαινόταν να νοιάζεται πολύ για τη σύλληψη της και για την τύχη που την περιέμενε, είχε πέσει πια σ' μελαγχολία... Στο πρόσωπό της είχε χυθεί μιά λυγισιά, που την έκανε να φαινόται άνοιξη πιο άωορηχη. Μιά λάμψη γαίας μόνο στα μάτια της έδινε κάποια οζληρότητα στην έκφρασή της...

Ής τώρα είχε κρατήσει απόλυτη σιωπή. Μάτια την ανέκριναν. Δέν έννοούσε να πη το μυστικό της.

Την ημέρα της δίαις της μόνον άνοιξε το στόμα της για πρώτη φορά. Μιλούσε τα γαλλικά με προφορά Ήσπανά και έλεε στο δικαστήριο πώς ήταν Άγγλη άριστοκράτις και πώς λεωθεν της, όμολόγησε όμως την έννοχή της στα έγκληματικά, για τα όποια την κατηγορούσαν και έλεε, ότι οι έρεσφες άλλοι κακούργοι ήταν συνένοχοι της. Δέν θέλησε όμως, με κανένα τρόπο, να φανερώσει ποιος ήταν ο άρχηγός της συμμορίας. Μά έπειδή το δικαστήριο έλιπζε να της άποσπάσει άργότερα το μυστικό της, διάταξαν να την κλείσουν στη Βαστίλλη και να την άναγκάσουν να μιλήσει με τή βασανιστήρια.

Τρεις φορές την πήγαν στον πάλιμο των βασανιστηριών. Την πρώτη φορά δέν έβγαλε μιλιά. Την δεύτερη έμεινε 'ανάσθητη από τους πόνους, μά και πάλι δέν έμίλησε. Την τρίτη φορά όμως όμολόγησε πώς αυτή ή ίδια ήταν άρχηγος της συμμορίας δέν κακούργων, και πώς όλοι ύπάκουαν τυφλά στις διαταγές της. Όμιόλογος ακόμα, ότι τα θήματά της τα προσέλαβε με την καλλονή της. τάκλεινε έπειτα στο σπίτι της και, αφού τους άραιρούσε, δτι πολύτιμο ελχαν έπάνω τους, τα περφόινε στους δμιους της...

Έπειτ' άπ' αυτή την όμολογία, το κακούργοδικείο την καταδίδασε σ' θάνατο μαζί μ' όλους τους συνένοχους της. 'Ο λαός του Παρισιού χάρηκε άληθινα γι' αυτή την καταδίχη, οι γονείς άνένανυσαν επί τέλους, ο άστυνομικός Λεξός κι' ο γιός του έγιναν οι ήρωες της ήμέρας.

Μάτια την ανέκριναν, δέν έννοούσε να πη το μυστικό της...

Ή μοίρα όμως δέν θέλησε ν' άρήσει τη λαίδη Ζιλφορδ να πεθάνη από το χέρι του δμιού...

Μιά μέρα, έγινε πτυχός στο παλάτι κουνέντια για το ζήτημα αυτό μεταξύ των αυλικών ν' ανεφέρθησαν μάλιστα κι' όλες ή φρικιαστικές λεπτομέρειες που ελχαν άνακαλυφθεί. 'Ο άδελφός του βασιλιά, γνωστός για τις παρανομίες του, πήρε ιδιαιτέρως δύο φίλους του και τους έρωτεύει να πάνε και να έλευθερώσουν τη λαίδη Ζιλφορδ άπ' τη Βαστίλλη.

Οι δύο φίλοι του ήταν ο μαρκήσιος ντ' Έρφιά κι' ο Ιπότης Λωρραίν. Χωρίς να ποίνε τίποτε κανένος, θά παίζανε τη λαίδη Ζιλφορδ άπ' τη Βαστίλλη και θά την ηγαίνανε στο μοναχικό σπίτι του Ιπότη ντ' Λωρραίν, στις Βερσαλλίες. Έκει θά την βάζανε με τους διηγηθί, για να διασκεδάσουν, θέλοντας και μη, όλη της την ιστορία και τα έγκληματικά της μυστηριώδους ζωής της...

'Ο τρόπος ήταν εύκολος. 'Ο άδελφός του βασιλιά είχε πάντα στα χέρια του μερικά βασιλικά εντάγματα σύλληψφως, που ήταν ύπογειογραφημένα από το βασιλιά. Χωρίς να χάζη καιού, ο πρίγκηψ σωματλήρωσε ένα άπ' αυτά και το άτηθύνη στο γενικό δικαητή των φυλακών

της Βαστίλλης, με τη διαταγή να παραδοθή στους κομιστάς μετάσως και χωρίς κανιά άρχιστορία ή λαίδη Ζιλφορδ, για να την μεταφέρουν δίπεν στο φρούριο της Πινερόλ.

Αυτό κι' έγινε. Ή λαίδη Ζιλφορδ νόμος στην άρχη πώς θά την ηγαίνανε σ' καινούρια βασανιστήρια. Της είχαν δέσει το στόμα μ' ένα πανί και δέν μπορούσε να φωνάξη, οι λιγμοί της όμως και τα δάκρυα πούτρεχαν άπ' τα μάτια της δείχνανε καλά την άπελπισία της. 'Ο πρίγκηψ τότε, έπειδή φοβήθηκε μήπως ή συγγίνησι κι' ο φόβος κάνουμε τη λαίδη να λιποθύμησι, διάταξε να της λύσουν το μαντήλι, που της σκέπαζε το μού πρόσωπο. Κι' όταν έγινε αυτό, της σκούπισε ο ίδιος με το μαντήλι του τα δάκρυα άπ' τα μάτια και της έλεε μερικά καλά λόγια για να την ένθαρύνη και να την κινή να ήσυχάζη.

Όταν τέλος τ' άμάξι που την μετέφερε, στάθηκε μπροστά σ' ένα ώραίο και κομψό μέγαρο των Βερσαλλιών, ή λαίδη Ζιλφορδ ήσυχασε έντελώς. Είχε καταλάβει ίσως τι την ήβελαν...

Οι τρεις φίλοι — ο πρίγκηψ, ο μαρκήσιος ντ' Έρφιά κι' ο Ιπότης ντ' Λωρραίν — όδηγησαν τη λαίδη σ' μιά μεγάλη σάλα, άπλετα φωτισμένη κι' επιλωμένη πολυτελέστατα. Το μεγάλο τραπέζι που ήταν στη μέση, ήταν στρωμένο και τους περιέμενε ένα πολυτελέστατο γεύμα.

Και τότε, για πρώτη φορά, μπόρεσε επί τέλους ή λαίδη Ζιλφορδ να κριτάξει και να ιδη καλύτερα τους συνοδούς της.

Κι' ο καθένος καταλαβαίνει πια πόση ήταν ή χαρά της, όταν είδε πώς έπρόκειτο περί εύγενών και πώς ο κύριος έκείνος, που της είχε σκουπίσει τα μάτια, ήταν ο άδελφός του βασιλιά...

Έβαλαν την λαίδη να καθήση κι' άρχισαν να τρώνε. Στο φαί επάνω, οι τρεις άνδρες της προσέφεραν διαρκώς κρασί και σμπάνια, για να την φέρουνε στο κέφι και να την κάνουν όμιληρωκότερη.

'Ο άδελφός όμως του βασιλιά, που κατά βάθος ήταν άνησωπος δειλός, μετάνοιωσε Έξαφνα για την τρέλλα του αυτή. Ή παρουσία της έγκληματιχής αυτής γυναίκας κοντά του τον στενοχωρούσε και γι' αυτό άποσπάσε να φύγη. Το είχε λοιπόν στους φίλους του, τους άποχωρήτησε κι' έμεινε.

Οι φίλοι του του ήσποχέθησαν, επί λόγφ τιμής, πώς, αφού κάνανε τη λαίδη να μιλήσει και μάθουν τα μυστικά της, ή θά την ασπτόνανε ή θά ηγαίνανε να την κλείσουν στο φρούριο της Πινερόλ, όπως έγραφε ή διαταγή.

Μόλις όμως έφυγε ο πρίγκηψ, ή σατανική αυτή γυναίκα άποφάσισε να έφαρμόσει το πονηρό της σχέδιο.

Έδωσε λοιπόν πρώτα — πρώτα με τρόπο να καταλάβη ο καθένος από τους δύο άνδρες ποίνανε μείνει τώρα μαζί της, πώς το μόνο που την έμπόδιζε να πείσθ στην άγκαλιά του και να του παραδοθή, ήταν ή παρουσία του άλλουνού. Με μιά τέχνη και μιά πονηρία αφάνταστα σατανική, άρχισε να σκαλίζει μεταξύ των δύο εύγενών τη φιλία του πάθος και της ζήλειας. Και δέν άργησε να πετύχη το σκοπό της...

'Ο Ιπότης ντ' Λωρραίν, μεθισμένος πια, άρπαξε σ' μιά στιγμή παρφοράς τη λαίδη άπ' τη μέση και την σήκωσε στα χέρια, με τον σκοπό να την πάη στην κμαρά του, άφίνοτας έτσι το φίλο του το μαρκήσιο μόνο του...

'Ο μαρκήσιος ντ' Έρφιά όμως, ζαλωμένος κι' αυτός άπ' το κρασί, το θεώρησε αυτό προσβολή, και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπροστά στον Ιπότη και τουφράξε την πόρτα.

Τ' άλλα έγιναν πολύ γρήγορα... Οι δύο εύγενείς τράβηξαν άμέσως τα σπαθιά τους ν' άρχισαν να μονομαχούν, σάν άσπονδοι έχθροι. Αυτό ήβελε κι' ή σατανική λαίδη. Είχε άκομψήσει σ' μιά κολώνα και περμένε σάν φειδί φαρμακερό, το άποτέλεσμα της μονομαχίας. Κι' όταν, τέλος, το σπαθί του ντ' Λωρραίν τρύπησε πέρα για πέρα την κολώνα του φίλου του, αυτή γλύστρησε Έξω άπ' την πόρτα και την κλειδί.

Έτσι ο Ιπότης έμεινε αιχμάλωτος μέσα στο δωμάτιο, πλάι στο πάτωμα του φίλου του, ενώ ή λαίδη Ζιλφορδ, έλευθερη πια, έγινε άρσστη...

Έπειτα άπ' όλα αυτά, ο Ιπότης ντ' Λωρραίν, για να γλυτώση άπ' τα χέρια της δικαιοσύνης, έφυγε άπ' τη Γαλλία και πήγε στις

ΤΟ ΨΥΧΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΘΥΣΙΑΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΜΑΞΑ

ΦΤΩΧΗ ΜΟΥ ΚΑΡΑΙΑ !...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

"Όλοι σάπαιναν. Τά στήθη τους ανέβοκατέβαιναν, τὰ μάτια τους είχαν βορραώσει...

"Η Σιμώνη προχώρησε τώρα πρὸς τὴν Ζερμαίν, πῆρε τὸ χέρι της καί, καλώντας τὸν Κάρολο κοντὰ της, ἔβαλε τὸ χέρι τῆς ἐξαδέλφης της μέσα στὸ δικό του.

— Μοῦ φοριστήκανε κι' οἱ δύο, τοὺς εἶπε, ὅτι θὰ συντελέσετε ὁ ένας γιὰ τὴν εὐτυχία τοῦ ἄλλου. Κάρολε, νὰ ἡ γυναῖκα πού σοῦ διάλεξε!.. Ζερμαίν, νὰ ὁ ἄντρας πού ἐθεάθησα ἀντάξί σου!.. Δὲν δέλω νὰ κλαίωτε γιὰ τὸ θάνατό μου... Φεύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν κόσμο εὐτυχεσιμένη... Θὰ σὰς περιμένο με ἰκανοποίησι στοὺς οὐρανοὺς, ἐκεῖ ψηλά... "Όλους, ἔλους...

"Ἔπρεπε κατόπι ἐπάνω σ' ἓνα κἀθισμα καί, μὲ φρονιή πού διαρκῶς ἔβδινε, συνέχισε :

— Ἐλτα ἔλους!... Καί σένα, Λανδαρί. Καί σὰς, πατέρα...

Γιὰ μιὰ στιγμή τὸ πρόσωπό της χρωματίστηκε ζωηρὰ καὶ τὰ θολὰ της μάτια προσήλθωσαν ἐπάνω στὸν πρίγκηπα. "Ο θεῖος της ἀντέληξε τὴν ἀμέσως, ὅτι τὸν παρακάλεσε μὲ τὸ βλέμμα της. Γονάτισε κοντὰ της καί, περιβάλλοντάς την μὲ τὰ χεῖρά του, τῆς ἀπάντησε κλαίοντας :

— Ναι, ἔχεις δίκιο, παιδί μου. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ξαναταυθώμε, παρὰ στὸν οὐρανὸν τὸν δικό σου... Θὰ βαφτιστῶ, ἀφοῦ τὸ θέλεις...

— Κύριε, θὰ κάνω κι' ἐγὼ τὸ ἴδιο, πρόσθεσε μὲ σοβαρὴ φωνὴ ὁ Λανδαρί.

Τὸ πρόσωπο τῆς Σιμώνης φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ αἰσάνια χαρὰ καί γυρίζοντας πρὸς τὸν ἱερατὸ-στολο, εἶπε :

— Ἐστω εὐχαριστημένος ἀπὸ μένα, πάτερ μου ;

"Ἐκείνος δὲν ἀπάντησε. "Ἀπλῶς μόνον τὸ χέρι του στὸ μέτωπο τῆς ἀγγελικῆς νέας καὶ εὐλόγησε τὴν ἐλεγκτὴ τοῦ Θεοῦ...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΑΙΓΕΛΟΥ

"Η ἀνοιχτὴ βροχόζοταν τώρα πάνω στὴν καλῶ-τερη ἐποχὴ τῆς. "Η φρίκη ἔστειλε ἀπὸ παντοῦ ἓναν ἔμνο εὐχαριστίας πρὸς τὸν Δημιουργό, ἓναν ἔμνο πού ἀνέβαινε στὸν οὐρανὸ μὲ τὰ κλαυδιή-ματα τῶν πουλιῶν καὶ τ' ἀρώματα τῶν λουλου-διῶν.

Μὰ ὁ θάνατος παραμόνευε, κρυμμένος κάτου ἐκεῖ κοντὰ. Κουνοῦσε ἀνυπόμονα τὰ μαῖρα του φτερά κι' ἦταν ἔτοιμος νὰ ἐπιπέσει στὸ ἄβυσσο του θύμα.

"Η Σιμώνη δὲν εἶχε ἀπατηθεῖ στὶς προβλέ-ψεις της. "Όσο κι' ἂν ἀργοποροῦσε ἀκόμη, δὲν ἦταν μακριὰ ἡ στιγμή πού θ' ἄφαινε γὰ πάντα τοὺς οὐκείους της καὶ τὴν ἑαυτὴ της, πού τὴν ἀγαποῦσε τόσο πολύ.

Τὶς τελευταῖες νύχτες τὶς περνοῦσε πολὺ ἄ-σχημα. Μοῦσκενε στὸν ἰδρώτα καί βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἔξαντλητικὴ ἐκείνη δύσπνοια, πού εἶνε ὁ πρόδρομος τοῦ θανάτου.

Φταχτὴ Σιμώνη ! "Υπόμεινε μὲ καρτερία, μὲ ἀταραξία, μὲ γενναϊότη-τα τὴν δοτὰ τῆς ἀγωνία, ὅταν ἡ ἐπιστῆμη ἔγινε ἀνικανὴ πειὰ νὰ ἀποτρέψῃ τὸ φοβερὸ περπομένο.

Δὲν ἐθγάλε κανένα παραμένο ἀπ' τὸ στόμα της καί κόνταξε ἀ-φρημηθὴν τοὺς φίλους της πού τὴν περιστοιχίζαν, σὴν νὰ μὴν ἀισθα-νόταν κανένα σωματικὸ πόνο.

Μιὸ ἀπὸ τὶς νύχτες αὐτῆς γύρισε μιὰ στιγμή πρὸς τὸν γιατρό, πού τὴν ἐκώταξε μὲ θλίψη, καὶ τὸν ρώτησε :

— Γιατρέ μου, θὰ μπορέσω νὰ ζῆσω ὡς τὸ πρωί ;...

"Ό γιὰ τῆς ἀπάντησε καταφατικῶς. Μποροῦσε νὰ τῆς ἀραιρέ-ση τὴν τελευταία αὐτὴ ἐλπίδα πού ἔχουν ὅλοι οἱ ἄρρωστοὶ νὰ ξεφυ-χθοῦν στὸ φῶς τῆς ἡμέρας ;

Μόλις ἐκῆφωρε καί φάνηκαν ἡ πρῶτες ἀχτίδες τοῦ λαμπροῦ ἀ-

βροξέλλες. Κι' ἡ ἀστυνομία τοῦ Παρισοῦ ἄρχισε πάλι νὰ ψάχνῃ γιὰ τὴν λαίδη Ζιλφροδ. Μὰ χωρὶς ἀποτελέσματα αὐτῆ τῆς φορᾶ.

Ποτὲ πειὰ δὲν ξανακοιτίστηκε τίποτε γι' αὐτήν. Καὶ ποτὲ δὲν ἐμα-θεύτηκε πειὰ ἦτανε στὴν πραγματικότητά ἡ μυστηριώδης αὐτὴ γυναῖκα.

Τρεῖς ἄνθρωποι δὲ μόνω — ὁ βασιλιάς, ὁ ἀδελφός του βασιλιά κι' ὁ διευθυντῆς τῆς ἀστυνομίας Λαρέν — ἔξωσαν πῶς ἡ σατανικὴ λαίδη, δὲν πέθανε μέσ' στοὺς τοίχους τῆς Βασιλλίης ἀπ' τὸ χέρι τοῦ θῆμιου, μαζὺ μὲ τοὺς τέσσερες συννεόχους της, ὅπως πίστευε ὅλος ὁ κόσμος...

νοξιάτικο ἥλιον, ἡ ἐτοιμοθάνατη ἔψηνσε ἀπὸ τὸ λήθαργό της. Εἶδε τότε τὴ Ζερμαίν ν' ἀκουπιθῆ στὸ παράθυρό καὶ νὰ κλαίῃ. "Η μητέρα της ἔστειλε κοντὰ της, τῆς μιλῶσε τρυφερὰ καὶ τὴν φιλοῦσε στὸ μέ-τωπο.

— "Αγαπημένη μου, εἶπε ἡ Σιμώνη, μὴν κλαῖς πειὰ. Θέλω νὰ μὲ φέρων ἔξω... στὸν προθάλαμο... "Ἔτσι θάμια πιὸ κοντὰ στὸν ἄερα, στὸν ἥλιο, στὸν οὐρανὸ... "Ἐκεῖ νάθοῦν νὰ μὲ κοινοήσουν...

"Η Ζερμαίν ρώτησε τὸ δόκτορα Πεσαρί ἂν τὸ ἐπέτρεπε αὐτὸ κι' ἐκείνος ἀποκρίθηκε στενοχωρημένα :

— Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τῆς ἀρνηθοῦν μιὰ τελευταία χάρι... "Ἄς προσέξουν διωξι στὴ μεταφορὰ μὴν πάθῃ τίποτε, γιὰτὶ εἶνε πολὺ ἔξαντλημένη...

"Ο Κεράλ κι' ὁ πρίγκηπος σήκωσαν τότε τὴν ἄρρωστη μὲ μεγάλη προσοχὴ στὰ χεῖρά τους καί, περπατώντας σιγὰ, τὴν πῆγανε καί τὴν ἔβλωσαν μὲ προφυλάξι σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα.

"Η Σιμώνη τοὺς παρακάλεσε ἔπειτα ν' ἀνοιξοῦν ἐντελῶς τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα κι' ἐξετέλεσαν ἀμέσως τὴν ἐπιθυμία της.

"Ἐξάφνα μιὰ τρυφερὴ φροντίδα τῆς ἦθε στὸ νοῦ καί, γυρίζοντας πρὸς τὸν Κεράλ, τοῦ εἶπε :

— Κάρολε, στὴν Κοκτανὸν ὑπάρχει ἓνας κηπουρός πού ἔχει τὰ φωριότερα λουλουδιὰ τῆς περιφερείας... Τρέξε, σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, νὰ μοῦ ἀγοράσεις ἀπὸ κεῖ ἓνα γεμάτο πανέρι...

"Ο Κάρολος, βλέποντας νὰ πλησιάζῃ τὸ τέλος της, ἐδίστασε. "Ἄλλ' ἡ Σιμώνη ἐπέμεινε μὲ τὸ γλυκύτερο χαμό-γελό της :

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσεις πολὺ, φίλε μου, τοῦ εἶπε.

"Ο νέος ἀναγκάστηκε νὰ ὑπακούσῃ, κι' ἄμα ἐ-ξαρφανίστηκε, ἡ Σιμώνη γύρισε στὴν ἐξαδέλφη της καὶ τῆς ψιθύρισε :

— "Ἔτσι τοῦλάχιστον δὲν θὰ μὲ δῆ νὰ πεθαί-νω!.. Γι' αὐτὸ δὲν ἀπομάκρυνα.

"Ἐπειτα, σταναρώνοντας τὰ δύο ἀναμιά, λιγνὰ χεῖρα της, τῆς εἶπε σιγὰ σ' αὐτὴ :

— Λέγε τώρα τὶς ἐπιθανάτιες εὐχές, Ζερμαίν μου... "Ἐγὼ θὰ τὶς παρακολουθῶ νοερά...

"Η Ζερμαίν ἄρχισε νὰ προσεύχεται κλαίγοντας.

Πρὸ μὴνός ἀκόμη ἡ Σιμώνη εἶχε παρακάλεσι νὰ τὴν θάψουν μὲ τὴ φορεσιά τοῦ ποιοῦ της.

— Θὰ μὲ θιμάτια καλύτερα ἔτσι ὁ θεῖος μου, δικαιολογήθηκε στὴ Ζερμαίν.

Τῆς εἶχαν ἐτοιμάσει λοιπὸν τὴ νεκρικὴ τῆς φο-ρεσιά. "Ἄλλὰ καὶ στὸν προθάλαμο εἶχαν κούλιας ἐ-τοιμάσει ὀλα τὰ σχετικὰ μὲ τὴν πένθημη τελετῆ.

"Ἄπαν σ' ἓνα τραπέζι, σκεπασμένο μὲ τὰ πολυμώτερα ὑφάσματα τοῦ σπιτιοῦ, ἔκειναν λαμπρά-δες καὶ ἦταν σημεῖως ἓνας ἀστραφτερός σταυρός, τὸν ὅποιο εἶχε βάλει ἐκεῖ ἡ κυρία τῆς Μεάλ.

Τὰ λουλουδιὰ ἦσαν σωριασμένα παντοῦ, σὲ μα-γάλες δόμες καὶ σὲ θανατοῖα μπουκέτα, πού στό-λιζαν τὰ βάζα, τοὺς καθρέφτες, τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα.

"Η Ζερμαίν κι' ἡ μητέρα της ἦσαν πειὰ ἀειζῆ-νες καὶ δὲν ἔκαναν τίποτε ἄλλο, παρὰ νὰ σκορπίζοῦν ἄφθονα ἄνθη μέσα στὴν αἴθουσα, πού εἶχε μεταβληθεῖ σχεδὸν σὲ μωμιωμένο κηρὸ.

Τὰ ἀδυνατισμένα χεῖρα τῆς ἄρρωστης ἔπλεαν μ' εὐχαρίστησι μέσα στὰ λευκὰ καὶ ροδόχρομα πέταλα τῶν λουλουδιῶν αὐτῶν καὶ τὸ πρόσωπό της ἔμοιαζε μὲ μαρμαρινὸ κρῖνο μέσα στὸ κῆμα τῆς ζων-τανῆς αὐτῆς βασιστῆρας.

Οἱ κάτοικοι τῶν γύρω χωριῶν προθυμωποιήθηκαν νὰ μάσουν ὄσο ἀποπόσαν περισσότερο ἄνθη, γιὰ τὴν ἀγαπημένη τους μικρούλα. "Όλο τὰ περιβόλια πού γειτόνευαν μὲ τὴν ἑαυτὴ, εἶχαν ἀπογυμνωθεῖ ἀπὸ τὰ λουλουδιὰ τους καὶ οἱ χωρικοὶ τὰ κοινοβόλυσαν κατὰ δεμάτια στὴν ἑαυτὴν.

Τὰ ἔμειψαν μέσα, σιωπηλοὶ καὶ σασιτομένοι ἀπὸ τὸ μυστήριο τοῦ θανάτου, κρυβόντουςαν πίσω ἀπὸ τὰ μικρὰ δέντρα τῆς εἰσοδοῦ καὶ περκαλονθοῦσαν, μὲ μάτια θολωμένα, τὴν τελευταία σινητὴ τοῦ δρά-ματος...

"Η Σιμώνη, βυθισμένη στὴν προσευχὴ της, ποτὲ σήκωνε τὰ μάτια της στὸν οὐρανὸ καὶ ποτὲ τὰ κατέβασε στὴ θάλασσα, ὅπου τὸ κῆμα ἐπιπῆ βαθυβάλαξο.

Τὰ χεῖλη της ἐσάλειναν κι' ἐπανελαμβάναν χωρὶς ἄλλο μυστικῆς προσυχῆς...

"Ἐξάφνα ἓνας μεταλλικὸς ἦχος ἀκούστηκε στὴν ὁξώπορτα καὶ ἡ ἐτοιμοθάνατη ἀναοκίρησε, βλέποντας νὰ μπαῖνῃ ὁ πατῆρ μὲ τὴν "Ἄγιον Μετάληνη.

(Ἀκολουθεῖ)

"Η μητέρα της ἔστειλε κοντὰ της, τῆς μιλῶσε τρυφερὰ καὶ τῆς φι-λοῦσε τὸ μέτωπο.